

ELLEN G. WHITE BEANTWOORDT VRAGEN AANGAANDE HAAR WERK

Vraag: Vertelt u ons alstublieft eens, mevrouw White, over uw thuis, uw ouders, en uw eerste jeugd.

Ellen G. White: „Ik werd geboren te Gorham, Maine, op 26 November 1827. Mijn ouders, Robert en Eunice Harmon, woonden al jaren in deze straat . . . Toen ik nog een kind was, verhuisden mijn ouders van Gorham naar Portland, in Maine.” *Life Sketches*, pag. 17.

„Op elf-jarige leeftijd kwam ik tot bekering, en toen ik twaalf jaar was, werd ik gedoopt als lid van de Methodistenkerk. Toen ik dertien jaar was, hoorde ik William Miller zijn tweede serie lezingen houden in Portland, Maine. Ik voelde toen dat ik niet geheiligd was, niet gereed om Jezus te zien. En toen de uitnodiging werd gedaan tot de kerkleden en zondaars om naar voren te komen voor gebed, nam ik de eerste gelegenheid waar, want ik wist dat er in mij een groot werk gedaan moest worden om mij gereed te maken voor de hemel . . .

De meesten van de familie van mijn vader geloofden vast in de advent, en omdat ze van deze heerlijke leer getuigden, werden zeven van ons uit de Methodisten kerk gezet . . .

Vanaf deze tijd tot december 1844 waren mijn blijdschap, mijn beproevingen en teleurstellingen gelijk aan die van mijn lieve Adventvrienden om mij heen.” *Eerste Geschriften*, blz. 1, 3, 4. (*Early writings*, 11-13).

Vraag: Welke bijzondere ervaring had u in december 1844?

Ellen G. White: „In die tijd bezocht ik een van onze Adventzusters, en hielden wij 's morgens huisgodsdienst. Het was geen gelegenheid waarbij iets opwindends plaats had, en er waren slechts vijf personen tegenwoordig, allen vrouwen. Terwijl ik bad, kwam de kracht Gods over mij als nooit tevoren. Ik raakte weg in een gezicht van de heerlijkheid Gods.” *Id.* blz. 4. „Toen had ik een visioen van de ervaring der Adventgelovigen, de komst van Chris-

tus, en de beloning, aan de getrouwen gegeven.” 2 *Schatkamer* blz. 285.

Vraag: Hoe werd u er toe gebracht openbaar werk te doen?

Ellen G. White: „In een tweede visioen, kort na het eerste, werden mij de beproevingen getoond die ik moest doorstaan, en dat het mijn plicht was heen te gaan en anderen te verhalen wat God mij geopenbaard had . . . Gedurende verschillende dagen bad ik ernstig, tot diep in de nacht, dat deze last van mij afgenomen mocht worden, en gelegd op iemand, die er beter toe in staat was. Maar het licht van mijn taak veranderde niet, en de woorden van de engel weerklonken gedurig in mijn oren: „Maak bekend aan anderen, wat Ik u geopenbaard heb.” 1 *Test.* blz. 62.

Vraag: Kunt u ons vertellen hoe u met schrijven bent begonnen?

Ellen G. White: „In het begin van mijn openbaar werk gebood de Here mij: „Schrijf, schrijf de dingen die u geopenbaard zijn.” In de tijd dat die boodschap tot mij kwam, kon ik mijn hand niet stilhouden. Mijn lichamelijke conditie maakte schrijven voor mij een onmogelijkheid. Maar weer kwam het woord: „Schrijf de dingen, die u geopenbaard zijn”; en daarna duurde het niet lang, tot ik bladzij na bladzij kon schrijven met betrekkelijk gemak. Wie vertelde me dat ik moest schrijven? Wie sterkte mijn rechterhand, en maakte het mogelijk dat ik een pen kon hanteren? Het was de Here.” *Review and Herald*, 14 Juni 1906.

Vraag: Wilt u ons meer vertellen over de gezichten?

Ellen G. White: „Wanneer men mij dikwijls vraagt naar mijn toestand in visioen, en kort daarop, kan ik zeggen dat wanneer de Here het juist oordeelt om mij een gezicht te geven, ik word gebracht in tegenwoordigheid van Jezus en de engelen, en dan volledig onbewust ben van aardse dingen. Ik kan niet verder zien dan de engel mij wijst. Mijn aandacht wordt vaak gericht op tonelen, die zich afspelen op aarde.

Bij tijden werd ik ver in de toekomst verplaatst, en wordt